

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ' (Συνέχεια)

Ο μυστηριώδης άνθρωπος

Δυστυχώς δι' αυτόν, ο διαφυγών αιχμάλωτος του Σκυλοκέφαλου δεν έμελλε να χαρή επί πολύν την ελευθερίαν του. Βεβαίως θα είχε λησμονήσει, ότι το μένος έκείνο της προκουμιάς του Ταμέσεως επέδρασε έκείνην την νύκτα, και ασυλλογίστως ένεπесен εις περιπολίαν αστυνομικών, — των ίδιων εκείνων, οι οποίοι πρό όλίγου είχαν ανατινάξει το υπόγειον του Σκυλοκέφαλου.

— Στόπ! διέταξεν ο περιπολάρχης μόλις είδε μακρόθεν τον δραπέτην. Ψηλά τὰ χέρια!

Και υπό την άπειλήν του ρεβόλβερ ο νέος έσταμάτησεν. Έν ριπή οφθαλμού του έπέρασεν τας χειροπέδας, διότι εις την Άγγλίαν, οι πόλις μιαν δεν χάνουν λόγια με ανθρώπους που τους βλέπουν να πηλαλούν εις τον δρόμον τὰ χαράγματα.

μένου, πρέπει να κατασχεταί μέχρι του πέρατος των ανακρίσεων.

— Βεβαίως, άπεκρίθη ο νέος με την γλυκυτέραν του φωνήν, αλλά μου χρειάζονται απόλυτως αυτά τὰ χαρτιά, δια να γράψω το γράμμα που πρέπει να στείλω στον προσάτην μου. Να είσθε βεβαίως άλλως τε, ότι δεν θα μετανοήσετε αν φανήτε επιεικής προς εμέ' άπεναντίας...

Αφού έγραψε την επιστολήν, ο αστυνομός του την έστειλεν εις το ταχυδρομείον και προς έπίμετρον, έλησμονήσεν έντελώς τον στακτερόν φάκελλον. Μετά τουτο ο συλληθείς ένεκλείσθη πάλιν εις την φυλακήν του, χωρίς αντίστασιν και χωρίς παράπονον. Η γαλήνη του, η φαιδρότης του αν θέλετε, έξέπλητε τους αστυνομικούς.

— Να με κρεμάσουν, ψιθύρισε ένας πόλιςμαν, αν είδα ποτέ μου τέτοιο μπαγαπόντη! Είνα' χαρούμενος σαν το πουλάκι, τὰ έχει πολύ καλά με τον κύριο αστυνόμο, και πρό όλίγου του πήγα στο ταχυδρομείο ένα γράμμα, που το έ-

της νυκτερινής έκστρατείας των αστυνομικών, η όποία κατέληξε τωόντι, όπως το προείπεν ο Ράλφ, εις την ανατίναξιν και την καταστροφήν του ασύλου των κακούργων.

Έν τούτοις οί αστυνομικοί δεν υπάπτυσαν την ύπαρξιν της ύπογειου στοάς και δεν ήξευραν να έξηγήσουν τον μυστηριώδη, τον ύπερφυσικόν σχεδόν τρόπον, με τον όποϊον διέφυγεν ο Σκυλοκέφαλος και οι σύντροφοί του. Από της στιγμής όμως εκείνης όλη η περιοχή, δηλαδή μέγα μέρος της προκουμιάς του Ταμέσεως, έπεβλέπετο αυστηρώς και ειχε δοθη διαταγή να συλλαμβάνεται οισοδής ποτε, ο όποϊος δεν θα ήμπορούσε να διακαίολογήσει την παρουσίαν του εις εκείνα τὰ μέρη.

Ο μαρκήσιος υπέθεσε, ότι η έξαιρετική αυτή αίστηρότης θα έπροκάλεσε και την σύλληψιν του Μωρίς, και μόλις το μόνιπόν του έσταμάτησεν απέξω από το αστυνομικόν τμήμα του Δροσυλου Λέϊν, έπήδησε κ' έτρεξε κατ' ευθείαν εις το γραφείον του αστυνόμου.

Ο συλληθείς έδήλωσεν ότι ονομάζεται Μωρίς Ζιλλάρ και κατοικεί εις το Βασιλικόν Ξενοδοχείον, ένεκλείσθη δε προσωρινώς εις το αστυνομικόν κρατητήριον του Δροσυλου Λέϊν, έως να γίνη η σχετική ανάκρισις και έξακριθωθούν οι ισχυρισμοί του.

Έπειδή δεν ευρέθη επάνω του ούτε πιστόλι, ούτε μαχαίρι, αλλά μόνον ένας στακτερός φάκελλος, υπέθεσαν κατ' αρχάς ότι ο πρωϊνός δρομέυς ήτο απλώς κάποιος αλήτης. Προπάντων διότι ο νέος δεν είχε πεντάραν και τὰ ρούχα (του ήσαν καταλασπωμένα.

Η άταραξία του ένέπνευσε, κάποιαν έμπιστοσύνην και μεταξυ άλλων, τῷ επετρόπην να γράψη μιαν έπείγουσαν, ως έλεγεν, επιστολήν. Ο αστυνόμος μάλιστα δεν έδίστασε να τον έγκαταστήσει εις το ίδιον του γραφείον, δια να γράψη την επιστολήν του, και να τῷ επιστρέψη, κατ' αίτησίν του, τον φάκελλον που ευρέθη εις την τσέπην του.

— Αυτό είνε εναντίον του κανονισμού, παρετήρησεν ο αστυνόμος. Κάθε πράγμα που ευρίσκειται επί του κρατου-

στελνε σε κάποιο μαρκήσιο! Για ένα μπαγαπόντη, δεν είνε πολύ παράξενα αυτά!

Τωόντι, μετά μιαν ώραν, ο μαρκήσιος Δερινύ, ο όποϊος άνησυχούσε φοβερά δια τον Μωρίς Ζιλλάρ, έλαβε μιαν επιστολήν, η όποία έλεγε τα εξής:

«Συνελήφθη κατά λάθος και κρατούμαι εις το αστυνομικόν τμήμα του Ντροσυλου Λέϊν. Σας περιμένω.

Μωρίς Ζιλλάρ»

Χωρίς να χάση καιρόν, ο μαρκήσιος έπήρεν ένα μόνιππον δια να μεταβή εις την αστυνομίαν. Ένθ' έξηρχετα από το Βασιλικόν Ξενοδοχείον, ήκουσεν ένα μίρον έφημεριδοπώλην να φωνάζη:

— Η μεγάλη κλεπτοσυμμορία του Ουδέπιγκ! Πολιορκία και ανατινάξεις του ασύλου της! Το υπόγειον του Σκυλοκέφαλου! Πάρτε, κύριοι, να διαβάσετε όλας τας λεπτομερείας!

Ο μαρκήσιος ήγγράσε μιαν έφημερίδα και, χωρίς να φαντάζεται ότι η ιστορία του ύπογειου του Σκυλοκέφαλου δεν ήτο όλως ξένη προς αυτόν, έδιάβασε με πολλήν προσοχήν όλας τας περιπετείας

— Είμαι ο μαρκήσιος Δερινύ, είπε, και έρχομαι κατ' αίτησιν του Μωρίς Ζιλλάρ, ο όποϊος συνελήφθη το πρωί κατά λάθος.

— Α, λαμπρά! άνέκραξεν ο αστυνόμος. Καθήστε, κύριε, σας παρακαλώ. Θα στείλω να φέρουν εδώ τον νέον, διότι μία αντιπαράστασις είνε αναγκαία...

— Όπως θέλετε, διέκοψε ξηρά ο μαρκήσιος' ένόμιζα όμως, ότι ο λόγος μου θα σας έφθανε.

— Ο λόγος σας θα μου φθάση, υπέλαθεν ο αστυνόμος κοκκινίζων όλίγον, άμα με βεβαιώσετε ότι αναγνωρίζετε τον κρατούμενον. Πρέπει λοιπόν να τον ιδήτε.

— Πολύ καλά, ως τον ιδώ!

Τότε έδόθη διαταγή να προσαχθώ άμέσως ο Μωρίς Ζιλλάρ.

Αλλά την στιγμήν που άνοιξεν η θύρα και εισήλθεν ο νέος, ο μαρκήσιος έγεινεν έξασνα ώχρος και έδέησε να στηριχθῆ εις το τραπέζι του αστυνόμου δια να μη πέση.

Είχεν αναγνωρίσει τον υιόν του Ροδόλφον...

(Έπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ περιέγραψα την άλλην φοράν τας φαντασμαγορίας του «Πανοράματος» που παίζεται εις το Θέατρον Κυβέλης. Ένας μικρός μας φίλος, ο όποϊος όχι μόνον έδιάβασε την περιγραφήν μου, αλλά είδε και εις το θέατρον τον Βυθόν της θαλάσσης και την άνατολήν του Φεγγαριού, με ήρώτησε προχθές:

— Πώς γίνονται όλ' αυτά;

Αλήθεια, είνε περίεργον δι' όποιον δεν έτυχε ποτέ να έπισκεφθῆ τὰ παρασκήνια. Πώς γίνονται, πώς κατορθώνονται όλ' αυτά τὰ θαύματα της φύσεως επάνω εις την σκηνήν; Πώς είνε δυνατόν να βλέπη κανείς ένα φυσικώτατον φεγγάρι να αναβαίνει σιγά σιγά εις ένα φυσικώτατον ούρανόν, η ψάρια να κολυμβούν ολοζώντανα μέσα εις το νερόν της θαλάσσης, η άλλα νερά να τρέχουν φωτιζόμενα από το φεγγάρι; Αὐτά δεν είνε βέβαια, ούτε είνε δυνατόν να είνε, αληθινά. Είς όλον τον βυθόν της θαλάσσης, έξασνα, δεν υπάρχουν ούτε μια σταγών νερού... Πώς λοιπόν νομίζει κανείς, ότι τὰ ψάρια, και όλα τὰ πράγματα κολυμβούν μέσα εις εν άπέραντον νερόν;

Τέχνη και όπτική άπάτη! Δύο τούλινα παραπετάσματα, το ένα εμπρός και το άλλο όπίσω, βοηθούντος και του καταλλήλου χρωματιστού φωτισμού, σε κάμνουν να νομίζης ότι βλέπεις νερόν. Τὰ ψάρια είνε από καρτόνια, παρασμένα εις ένα σύρμα, με το όποϊον τὰ κινεί άόρατον χέρι από τὰ παρασκήνια. Αλλά ο χρωματισμός αυτών των ψαριών αναπαριστά όλας εκείνας τας άνταυγείας που κάμνει ένα ψάρι όταν κλυμβά. Κ' εδώ πάλιν βοηθεϊ πολύ ο φωτισμός. Όσον δια τὰ τρεχόμενα τα νερά, είνε τροχοί από ασήμωχαρτον, στρεφόμενοι και φωτιζόμενοι καταλλήλως. Τέλος το φεγγάρι είνε μία τρούπα εις την σκοτεινήν σκηνογραφίαν, σκεπασμένη με ψιλόν χαρτί, όπίσω από το όποϊον φέγγει μία ηλεκτρική λάμπα. Έτσι εις το θέατρον αναπαριστάνονται όλα. Όταν μάλιστα οι τεχνίται, οι μηχανικοί, οι σκηνογράφοι, είνε επιτήδειοι, κάμνουν αληθινά θαύματα φυσικότητος. Αλλά δια να τὰ βλέπησ από μακριά. Αν τὰ ιδής από τὰ παρασκήνια, χάνεις τὰ τρία τέταρτα της έντυπώσεως. Και αν τὰ ιδής την ήμέραν, χωρίς τεχνητόν φωτισμόν, χάνεις το όλον. Δεν είνε παρά μογιές, χαρτιά, σανίδια και κουρέλια.

Πόσα άλλα πράγματα εις τονκόσμον μάς κάμνουν μεγάλην έντύπωσιν, μένον διότι

ταβλέπομεν από την θέσιν μας, μακριά, και άμα πλησιάσωμεν, δεν έχομεν παρά μιαν μεγάλην απογοήτευσιν!.. Αλλ' αυτό δεν ελαττώνει την αξίαν της ειδικής τέχνης. Και η σκηνογραφική η σκηνοθετική, που κάμνει τέτοια θαύματα, είνε μία τέχνη με πολλήν αξίαν. Μιμείται και αυτή την φύσιν, και ίσως μάλιστα τελειότερα από κάθε άλλην. Το δε περίεργον είνε, ότι η φύσις μάς άφείσει καλλίτερα, όταν την βλέπομεν εις μιαν απομίμησιν της τέχνης. Έξασνα ένα χαρτινο, ένα ψεύτικο φεγγάρι, βαλλέμενο με τέχνην, μάς κάμνει να θαυμάζωμεν και να χασκωμεν περισσότερον παρά όταν βλέπομεν ένα αληθινό να προβάλλη από αληθινά βουνά και δένδρα. Κ' ένθυμούμαι τώρα ένα περιστατικό της παιδικής μου ηλικίας.

Είχα υπάγη δια πρώτην φοράν εις το θέατρον της πατρίδος μου—είχεν λαμπρόν θέατρον εκείνην την εποχήν η Ζάκυνθος—και είχα ιδῆ το γνωστόν μελόδραμα «Η δύναμις της Μοίρας» (Λα

φόρτα νεϋλ Ντεστινο.) Είς την δευτέραν πράξιν η σκηνογραφία ήτο πραγματικώς θαυμασία. Παρίστανε την πλατείαν ενός μοναστηρίου. Δεξιά και άριστερά διάφορα κτίρια, και εις το βάθος μία γοθική εκκλησία με το καμπαναριό της. Κ' από πάνω από το καμπαναριό, εις ένα όνειρώδη γαλάζιον ούρανόν, το φεγγάρι όλόγεμον. Τι έντύπωσιν μου έκαμε αυτό το φεγγάρι! Όταν έγύρισσα εις το σπίτι, δεν ήξευρα πλέον πώς να εκφράσω τον ένθουσιασμόν μου. Και ο μακαρίτης πατέρας μου, αφού με ήκουσεν επί πολύν να θαυμάζω το ψεύτικο φεγγάρι του θεάτρον, με ήρώτησε χαμογελών:

— Ηταν τάχα ωραιότερο από το φυσικό;...

Κατέβασα το κεφάλι μου και δεν είπα τίποτε. Αλλ' από τότε, εις πολλές περιστάσεις, θυμήθηκα σκεπτικός τον πατρικόν λόγον...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟΥ

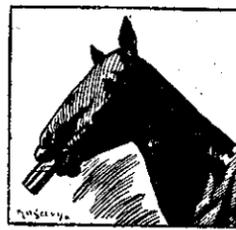
Δένδρον - Νάνος.

Το δενδράκι αυτό, — ένα πεύκον ηλικίας τριών αιώνων, κατώρθωσαν να το περιορίσουν εις τας μικροτάτας αυτας διαστάσεις. Το ύψος του

είνε μόλις 55 εκατοστά του μέτρον. Το πεύκον αυτό υπάρχει εις την Ιαπωνίαν. Οι Ιάπωνες κηπουροί είνε μοναδικοί εις τον κόσμο δια να κάμνουν τὰ δένδρα των νάνους.

Γαυος ωότης

Ο ίππος αυτός άνήκει εις ένα αξιωματικόν του άγγλικού στρατού και πίνει ως άνθρωπος από το στόμιον μιζας φιάλης. Αγαπά

ιδιαιτέρως το ούσικι και το πίνει με την φιάλην, χωρίς να τον βοηθή κανείς.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Παίρνιον

Έστάλη υπό του Ήρωος του 1913

Table with 4 columns and 3 rows of Greek letters: ΡΟΣ, ΘΗ, ΧΙ, ΡΟΣ; ΜΝΟΣ, ΛΗ, ΠΑ, ΟΣ; ΡΟΣ, ΛΕ, ΣΥ, ΡΑ.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί

αὐται ώστε ναποτελεσθουν τα ονόματα εξ ελληνικων νήσων.

β) Μαγική Εικόνη

Δεν μοιάζει σαν κροκόδειρος;.. Δι' αυτό έτρώμαζε τόσον που τον είδε την νύκτα ο αγαθός κύρ Θανάσης, το όποϊον σας επιφορτίξω ν' ανακαλύψετε.

γ) Δια τους Γαλλομαθεΐς Question drolatique

Έστάλη υπό του Νεαρού Έπατερίδου Pourquoui un roi ressemble-t-il a un livre?

Αήλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισήμου.

Δύσεις του 37ου φύλλου

α') Ο άνδρας της κυρίας σχηματίζεται από το πτερόν της και φαίνεται, αν η άριστερά πλευρά γίνη βάσις.—β') Αστραπή, ίρις, σίξων, χιών.—γ') Apres moi le deluge.

Παρόραμα.—Η λύσις του Γαλλικού αινίγματος του 33ου φύλλου είνε la chaux (ο ασβέστης) και όχι la neige, ως έδημοσιώθη εις το 35ον κατά λάθος.

